პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

წელიწადი მესამე.

ს. ს. ს. რ.

ცენტრალურ და ტფილისის

კომუნისტი

კომიტეტის

და ს. ფედერ. მ., გ., წ. არ. და მატრ. დეპ. საბ.

ბიუროს ორგანო

რედაქცია

ტფილისი, რუსთველის პროსპექტი № 24, მეორე სართული.

რედაქციაში საქმისთვის მოლაპარაკება შეიძლება ყოველდღე გარდა კვირა-უქმე დღეებისა 2-დან 3 საათამდე.

ტელეფონ. ნომრები: რედაქტორის 14—76 მდივნის 10—58.

მთავარი კანტორა

ტფილისი, რუსთველი პრ. № 26, ტელეფონი 5—48.

ხელის მოწერის თვიური ფასი: ქალაქში—3.000.000 მ. ქალაქს გარეშე მეზობელ თემებში—3.500.000 მან. კოლექტ. ხელის მოწ. 5.000.000 მ. განცხადება 15 კ. ჩვეულებრივ ნომერში სტრიქონი. სამგლოვიარო განცხადება 4 მან. ჩვეულებრივ.

დღიური

საყოველთაო გაფიცვა ბაქოში მუშების გამარჯვებით დასრულდა.

ამერიკის გაზეთის ცნობით, გერმანელ მრეწველებსა და ამერიკელ ოფიციალური განცხადება ჰასიური წინააღმდეგობის შესახებ.

ბულგარეთში გრძელდება სიხსლის მღვრელი შეკავშირება მთავრობის მომხრეთა და ოპოზიციონერთა შორის.

მოელიან ბულგარეთის მთავრობის გადადგომას.

№ 20 ოთხშაბათი, 26 სექტემბერი, 1923 წ. ყოველდღიური გაზეთი ფასი 300.000 მან. № 20

1883—1923

ორმოცი წელი შესრულდა მას შემდეგ, რაც სოფლად ჩაეყარა რუსული პოლიტიკური ემიგრაციის ცენტრში, შვეიცარიაში, პირველ მარქსისტულ ორგანიზაციას, „**შრომის განთავისუფლების ჯგუფს**“, რომლის დამაარსებელნი იყვნენ: ვ. ზასულიჩი, პ. აქსელროდი, ლ. დეიჩი და ვ. იგნატოვი—გიორგი ვალენტინის ძე პლეხანოვის მეთაურობით. ეს ორგანიზაცია შეიქნა გამოსვალი წერტილი რუსეთის სოციალ-დემოკრატიული მუშათა პარტიის წარმოშობისა და განვითარების, რომლის რევოლიუციონურ-მარქსისტული პრინციპების და ტრადიციების მატარებელი შეიქნა რუსეთის კომუნისტური პარტია (ბოლშევიკებისა). რამდენადაც ეს ჯგუფი გამოხატავდა თავის ლიტერატურულ და პრაქტიკულ გამოსვლებში იდეოლოგიას რევოლიუციონური მუშათა კლასისას და ადგა მარქს-ენგელსის პროლეტარიატის განმანთავისუფლებელი ბრძოლის პროგრამის ნიადაგზე ამ სიტყვის სოციოლოგიურ-პოლიტიკურ და ტაქტიკურ გაგებით, იმდენათ ჩვენ დაკავშირებული ვართ მასთან ჩვენ დაკავშირებული. და მართლაც დიდი იყო ის როლი, რომელიც შეასრულა „შრომის განთავისუფლების ჯგუფმა“ რუსეთის და ემოსვლელეთის მთელ რიგ ქვეყნების რევოლიუციონურ მოძრაობაში.

ახალ ჯგუფს მოუხდა მოღვაწეობის (**ლიტერატურული** მოღვაწეობის) დაწყება და გაგრძელება იმ დროს, როდესაც ძველი რეჟიმის საწინააღმდეგო მოძრაობას არ ჰქონდა მიღებული კიდევ გარკვეული სახე, როდესაც მის მოწინავე რაზმს შეადგენდა დამონებული გლეხობის თანამგრძნობი ინტელიგენცია. ქალაქის პროლეტარიატი იყო მცირერიცხოვანი და თვით მისი მასიური პოლიტიკური მოძრაობაც არ არსებობდა. მაშინდელი „ნაროდოვოლცების“ ჯგუფები, რომლებიც გრძნობდენ არსებული წესწყობილების შემბორკველ და დამდუპველ ბრკყალებს დიდი ქვეყნის ეკონომიურ-კულტურული პროგრესისათვის, ადგენ გზას ინდივიდუალური გამოსვლებისას თვითმპყრობელობის წინააღმდეგ არა მარტო იმიტომ, რომ მასიური რევოლიუციონური მაჯის ცემის სისუსტემ მათში შეამუშავა ბუნებრივად კულტი ერთპიროვნული გმირული პოლიტიკური აქტების, არამედ იმიტომაც, რომ მათ ვერ აუღწა ალღო თვით მაშინდელი ობიექტიურათ რევოლიუციონურ მდგომარეობას რუსეთისას, რის გამო მოწყვეტილი იყვნენ რეალურ ნიადაგს. ერთათ ერთი ძალა, თუ გინდ სუსტი რიცხვობრივათ, სადაც შეიძლებოდა საფუძველი ჩაყროდა რევოლიუციონური ბრძოლის სისტემატიურ ორგანიზაციას, რადგან ქალაქის მუშათა ოზისები შეიძლება ყოფილიყვნენ ბუნებრივი მასალა ასეთი ორგანიზაციისა—ეს ძალა უცხო იყო მაშინდელი მოწინავე ინტელიგენციისათვის. ქვეყნის სოციალ-პოლიტიკური მდგომარეობის ასეთ პირობებში, გასაკვირი არ არის, თუ ათეული წლობით უნდა ებოგინა იმ ნაროდნიკულ მოაფლებოლობას, იმ სპეციფიურ მხედველობას, რომლის მეთოდებს ტერორისტული ჯგუფებისას, რომლებთან ბრძოლაში, წინ წასული ევროპის პროლეტარიატის რევოლიუციონური იდეოლოგიის, მარქსიზმის, დროშის ქვეშ, იზრდებოდა და მტკიცდებოდა „შრომის განთავისუფლების ჯგუფი“ და შემდეგ რუსეთის სოციალ-დემოკრატია. ამავე პირობების გამო პროლეტარიატის განთავისუფლების პროგრამა გადმონერგილი შეიქნა რუსეთის ნიადაგზე გარედან და ამაში მიუძღვის უდიდესი ისტორიული დამსახურება სოციალისტური რევოლიუციის წინაშე რუსეთის ჯგუფის (პლეხანოვის მეთაურობით), რომელიც წარმოადგენდა თავდაპირველათ ლიტერატორთა ორგანიზაციას.

დრომ განვლო. რუსეთის ცხოვრებაში პოლიტიკურათ მომწიფება დაიწყო იმ ძალამ, რომელსაც თავზე უნდა ედგა უმთავრესი სიმძიმე ძველ რეჟიმთან ბრძოლის და, როგორც მოწინავე ნაწილი მთელი ქვეყნის დამონებულთა მასისა, შექმნილიყო გეგემონი, ხელმძღვანელი ამ ბრძოლის. პეტერბურგში დაარსდა, მუშათა წრეებში დიდი ხნის სისტემატიური პროპაგანდის შემდეგ, სოციალ-დემოკრატიული ორგანიზაცია ამხ. ლენინის მეთაურობითა და განსვენებული მარტოვის აქტიური მონაწილეობით. ამ ორგანიზაციების წარმომადგენლები უკავშირდებიან ჟენევის ემიგრანტ-მარქსისტების ჯგუფს და ამ დროს ეკუთვნის უმთავრესათ თეორიისა და პრაქტიკის ის შეუღლება, რომელმაც შემდეგ მოგვცა ძლიერი მუშათა სოციალისტური პარტია. აშკარა შეიქნა, რომ, გარეშე მუშათა კლასის, მასიური ამოძრავების, ძველი რეჟიმის ციხე-სიმაგრეების დამხობა და გამარჯვება რევოლიუციისა შეუძლებელი იყო. დღეს ეს ყველასათვის ცხადია, მაგრამ სიმძიმის ცენტრის გადატანა პროლეტარიატზე, როგორც რევოლიუციის ძლევამოსილების უმთავრეს ძალაზე, ნაროდნიკების იდეოლოგიურ ფრონტის გაპობა ამ ადგილას მოასწავებდა მაშინ მთელი ისტორიული ეპოქის, მისი სქელი ტრადიციული ნალეკის და პოლიტიკურ-იდეოლოგიური ზედნაშენის დასხვრევას. ამ აზრით, პლეხანოვის დიადი ისტორიული სიტყვები მეორე ინტერნაციონალის პირველ კონგრესზე, პარიზში, 1889 წელს, იმის შესახებ, რომ რუსეთის რევოლიუცია გაიმარჯვებს როგორც მუშათა რევოლიუცია, ან სულ ვერ გაიმარჯვებს—ეს სიტყვები იყო ახალი ისტორიული ზარის რეკვა. იყო მთელი პროგრამა სოციალისტური რევოლიუციის, რომლის ნიშან ქვეშ მიმდინარეობდა ბრძოლა რევოლიუციონური სოციალ-დემოკრატიის, მაშინდელი კომუნისტების. ამ სიტყვებში რუდიმენტარულათ უკვე მოცემული იყო პროგრამა პროლეტარიატის დიქტატურის. მაგრამ, როდესაც პლეხანოვი და აქსელროდი დადგენ შემდეგ თავის კლასობრივი ინტერესებისათვის ამდგარ პროლეტარიატის გადამწყვეტი ბრძოლის წინაშე, როდესაც აისახა ამ დიქტატურის დასაწყისი და ბურჟუაზია და პროლეტარიატი ეკვეთა ერთმანეთს სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლაში, დიქტატურის დროშა დაბლა დახარეს ამ ჯგუფის მეთაურებმა და თვით ტალახშიც ამოსვარეს ის. მაგრამ რუსეთის პროლეტარიატს ჰყავდა თავისი ჰეშმარიტი მებაირაღტრე. ეს იყო კომუნისტური პარტია და მისი გენიალური ბელადი ამხ. ლენინი.

დიდია ამ მხრივ დანაშაულობა ამ ჯგუფის ძველი შემადგენლობის და მათ შორის უმთავრესათ განსვენებული პლეხანოვისა და დღეს კიდევ ცოცხალი (ფიზიკურათ) პავლე ბორისის ძე აქსელროდის. პირველის წინააღმდეგ არა ერთხელ გვქონია ჩვენ ბრძოლა, მეორეს—აქსელროდსა და მის მიმდევრებს საკადრისს ვეუბნებით ხოლმე მათ კონტრ-რევოლიუციონური მოღვაწეობისათვის—და ამაში დღეს ჩვენთან არიან მენშევიზმის ძველათ მიმდევარი მუშები და გლეხებიც—მაგრამ, მიუხედავათ ამისა, ჩვენ გვაქვს საკმაო ობიექტივობა და იდეიური სიფართოე ვალიაროთ დღეს, ამ ჯგუფის დაარსებიდან ორმოცი წლის თავზე, ის დიდი ისტორიული დამსახურება რუსეთის პროლეტარიატის წინაშე, რომელიც მიუძღვის „შრომის განთავისუფლების ჯგუფს“ და განსაკუთრებით მის მეთაურს, გ. ვ. პლეხანოვს.

„შრომის განთავისუფლების ჯგუფი“

„შრომის განთავისუფლების ჯგუფი“ დაარსდა სწორედ ორმოცი წლის წინად 1883 წელს შვეიცარიაში, სადაც იმ დროს და შემდეგაც რუსეთის თვითმპყრობელობის დამხობამდე რუსეთის მრავალი რევოლიუციონერი აფარებდა თავს. ჯგუფის დამაარსებელნი იყვნენ: **გ. ვ. პლეხანოვი, ვ. ი. ზასულიჩი, პ. ბ. აქსელროდი, ლ. გ. დეიჩი და ვ. ნ. იგნატოვი,** რომლებიც ამ ჯგუფის დაარსებამდეც აქტიურ რევოლიუციონურ მუშაობას აწარმოებდენ რუსეთში, მაგრამ საკმაოდ გაცნობილი არ იყვენ მუშათა კლასის იმ დიად რევოლიუციონურ მოძრაობას, რომელსაც ხელმძღვანელობდნენ კ. მარქსი და ფრიდრიხ ენგელსი ევროპაში.

რუსეთში ამ დროს უკვე გაჩნდა სამრეწველო პროლეტარიატი, რომელიც თავს იყრიდა ფაბრიკა-ქარხნებში და ჰქმნიდა ნაადგს მუშათა მოძრაობის დასაწყისისათვის. ჯერ კიდევ 1875 წ. იყო ცდა „სამხრეთ-რუსეთის მუშათა კავშირის“ დაარსებისა და 1878 წ. კი „ჩრდილოეთ-რუსეთის მუშათა კავშირისა“. ამის წინ კი რუსეთის რევოლიუციონერების მთელი ყურადღება მიპყრობილი იყო მხოლოდ გლეხობისკენ და სათემო მიწადმფლობელობისკენ, რომლიდან უშუალოდ, კაპიტალისტურ ფაზის გაუვლელად სცდილობდენ სოციალიზმის სამეფოში შესვლას. მაგრამ კაპიტალიზმმა უკვე შემოჰყო თავი რუსეთის სინამდვილეში და წარმოშვა ნიადაგი მარქსის იდეების რუსეთში გადმოტანისათვის. მარქსის „კაპიტალის“ და სხვა ნაწარმოების მკითხველთა რიცხვი თანდათან იზრდებოდა რუსეთში, რაც სჩანს თვით მარქსის წერილიდან ზორგესთან 5 ნოემბრიდან 1880 წ. ამ დროისდელ რევოლიუციონურ ჯგუფებში მარქსის გავლენას ყველაზე მეტად განიცდიდა ჯგუფი „Черный передел“, რომლის აქტიურ წევრებად ითვლებოდენ გიორგი ვალენტინისძე პლეხანოვი, ვერა ზასულიჩი და ლევ დეიჩი.

პლეხანოვი ცნობილი გახდა თავისი სტატეებით პეტროგრადის მუშათა და სტუდენტთა დემონსტრაციაზე 1876 წ. 6 დეკემბერს; მალე ის „Земля и воля“-ს რედაქციაში აწყობს მუშაობას, როგორც ერთი რედაქტორთაგანი და იმავე დროს მხურვალე რევოლიუციონურ მუშაობას აწარმოებს პეტროგრადის მუშებში. ისვე გახდა ერთი დამაარსებელთაგანი და ხელმძღვანელი „Черный передел“-ის ჯგუფისა. ამ ჯგუფის ორგანოში გამოქვეყნებულ წერილებში პლეხანოვს უკვე ეტყობა მარქსის მეცნიერული სოციალიზმის გავლენა, მაგრამ მხოლოდ თავის შვეიცარიაში გადასახლების შემდეგ ხდება თანდათანობით უფრო გარკვეული მარქსისტი. გლეხობის ნაცვლად მას ყურადღების მთავარი ცენტრი პროლეტარიატისკენ გადმოაქვს. 1881 წლის 1 მარტს „Народная Воля“-ს პარტიამ შესძლო ალექსანდრე მეორეს მოკვლა, რამაც დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა რევოლიუციონურ წრეებში და გამოიწვია პლეხანოვის ამხანაგებში „Народная Воля“-ს პარტიაში შესვლის სურვილი. პლეხანოვი ამ დროს უკვე მარქსისტი იყო გადახრილი და ხალისს არ იჩენდა „Народная Воля“-ს პარტიაში შესვლისათვის. ამ პარტიასთან კავშირის გაწყვეტის შემდეგ, ის, როგორც ზემით იყო ნათქვამი, ზასულიჩთან, აქსელროდთან, დეიჩთან ღ იგნატოვთან ერთად აარსებს „შრომის განთავისუფლების ჯგუფს“, რომელიც თავიდან ლიტერატურულ ხასიათს ატარებდა. ამ ჯგუფის დაარსების დღეთ ითვლება 1883 წლის 25 სექტემბერი, როდესაც გამოქვეყნდა ამ ჯგუფის განცხადება „თანამედროვე სოციალიზმის ბიბლიოთეკის“ გამოსვლის შესახებ.

ვ. ზასულიჩი. გ. პლეხანოვი. ლ. დეიჩი. პ. აქსელროდი.

ახალი გამომცემლობა მიზნათ ისახავდა ნაადგის მეცნიერულ სოციალიზმის იდეების გავრცელებას რუსეთში მარქსის და ენგელსის თხზულებათა გადმოთარგმნით და ორიგინალურ ნაწარმოების გამოშვებით.

მეორე მხრივ გამომცემლობა მიზნათ ისახავდა რუსეთის რევოლიუციონერთა შორის გავრცელებულ მსოფლმხედველობის კრიტიკას და რუსეთის საზოგადოებრივი ცხოვრების საკითხების დამუშავებას მეცნიერული სოციალიზმის თვალსაზრისით. ამ გამომცემლობამ აარსება 1883 წლიდან 1888 წლამდე და პირველად 1883 წელში გამოუშვა პლეხანოვის წიგნი „სოციალიზმი და პოლიტიკური ბრძოლა“.

1884 წ. შრომის განთავისუფლების ჯგუფმა“ გამოუშვა პირველი სოც.-დემ. პროგრამა, რომელიც შეცავდა პროგრამა—მაქსიმუმს და პროგრამა-მინიმუმს; საერთოდ ის პროგრამა შეთანხმებულია მარქსიზმის პრინციპებთან, თუმცა ნაროდნიკობის ნაშთები აქა-იქ კიდევ მოსჩანს შიგ.

1888 წ. „შრომის განთავისუფლების ჯგუფმა“ ჩაუყარა საფუძველი „რუსულ სოციალ-დემოკრატიულ კავშირს“ და 1895 წელს ამავე ჯგუფის ინიციატივით დაარსდა „რუს. სოციალ-დემოკრატების კავშირი“, რომელიც უმთავრესად ანტელიგენტურ ორგანიზაციას შეადგენდა. ამ კავშირის წევრებს შორის იყო და ამჟამად ბოლშევიკების ერთ-ერთი ხელმძღვანელი ამხ. ლენინიც.

1893 წელში, სამშილობის გავლის შემდეგ აწყობა მრეწველობის აღორძინება და ძლიერდება სოციალ-დემოკრატიული მუშათა წრეები. ამავე დროს აწყობა ლეგალური, თეორეტიული ბრძოლა ნაროდნიკების წინააღმდეგ, რომელშიაც მთავარ მონაწილეობას იღებენ გ. პლეხანოვი და პ. სტრუვე. ამ უკანასკნელს მალე აღმოაჩნდა რევიზიონისტური მიდრეკილება, მაგრამ პლეხანოვის მეთაურობით ნაროდნიკებთან ბრძოლა მაინც მოგებულ იქნა.

1894 წელს პეტროგრადში ჰარტია, რომელიც უკვე ფართო მასშტაბით აწარმოებს მუშაობას, წრეების ნაცვლად ახერხებს საერთო საქალაქო ორგანიზაციის მოწყობას. პეტროგრადში ამ დროს არსებობს აქტიური სოციალ-დემოკრატიული ჯგუფი ლენინის მეთაურობით, რომელიც რამოდენიმე ხნის შემდეგ მიემგზავრება შვეიცარიაში „შრომის განთავისუფლების ჯგუფთან“ კავშირის დაჭერის მიზნით. პარტია უკვე მტკიცე საფუძველზე სდგას ამ დროს და უშუალო მონაწილეობას იღებს მუშების როგორც ეკონომიურ, ისე პოლიტიკურ გამოსვლებში. 1895 წლის დეკემბერს პეტროგრადის ორგანიზაციის თითქმის მთელი შემადგენლობა დატუსაღებულ იქნა, მათ შორის ამხ. ლენინიც.

არსდება ახალი ორგანიზაცია „მუშათა კლასის განთავისუფლებისათვის ბრძოლის კავშირი“. ამ ჯგუფს უერთდება ჩერნაშევის და ტრახტარიოვის ჯგუფი.

1896 წელში პეტროგრადში იწყება მუშათა გაფიცვები, უმთავრესად სანფილერო მრეწველობაში. ამ გაფიცვას, რომელშიაც მონაწილეობას იღებდა 30,000 მეტი მუშა, ხელმძღვანელობდა ზემოთხსენებული კავშირი და ამბ. ლენინი ციხეში იღებდა პროკლამაციებს და მოწოდებებს მუშებისადმი.

მოსკოვშიც უკვე მომაგრებული იყვნენ ამ დროს სოციალ-დემოკრატიული წრეები. აქ სოციალ-დემოკრატიულ მუშათა ორგანიზაცია დაარსდა 1894 წ. და მალე აქ ცენტრალური მუშათა კავშირმა დაიწყო მოქმედება. პოლიცია აქაც ფეხზე იდგა და ხშირად ატუსაღებდა მოსკოვში მომუშავე ამხანაგებს.

1898 წ. „ცენტრალური მუშათა კავშირის“ ნაცვლად არსდება „მოსკოვის მუშათა კავშირი“, რომელიც აერთიანებდა 1000-დე მუშას. პოლიცია გაათავებულ დევნას აწარმოებდა, ვისაც კი რაიმე კავშირი ჰქონდა სოციალ დემოკრატიულ წრეებთან და მალე მოსკოვში თითქმის შეუძლებელი გახდა პარტიული მუშაობის წარმოება.

მოძრაობა გაჩაღებულია სხვა ქალაქებშიც: კიევში, ივანოვო-ვოზნესენსკში, ეკატერინოსლავში, ნიკოლაევში, სადაც არსებობდა „სამხრეთ რუსეთის მუშათა კავშირი“ და სხვაგან. 1897 წ. ბდება გაერთიანება ებრაელურ სოციალ-დემოკრატიული წრეებისა „ბუნდში“.

1897 წლის მარტში შესდგა პარტიული კონფერენცია; 1898 წლის მარტში კი მინსკში შესდგა პარტიის პირველი ყრილობა, რომელისთვის მოსამზადებელ მუშაობას აწარმოებდა კონფერენციის მიერ არჩეული ორგანო „მუშათა გაზეთი“.

ასეთი იყო „შრომის განთავისუფლების ჯგუფის“ ორგანიზაციის დაწყებისა და განვითარების. მან ითამაშა დიდი ისტორიული როლი ძველი მეფის რუსეთის დამხობაში და სოციალისტური რევოლიუციის გამარჯვებაში.

გერმანიის სოციალ-დემოკრატია—კაპიტალიზმის დარაჯი

გვგონია სადღაც შენიშნა, რომ ყველა დიდი პიროვნებები და მსოფლიო ისტორიის ფაქტები მეორდებიან, ასე ვსთქვათ, ორჯერ—მას დავიწყება დამატება: პირველად—როგორც ტრაგედია, მეორეთ—როგორც ფარსი.

კარლ მარქსი. „18 ბრიუმერი“.

ამ ბოლო დროს ხშირად ვხვდებით ისეთ ფაქტებს, რომლებიც ნათლად ამტკიცებენ, რომ გერმანიის სოციალ-დემოკრატიის ლიდერებმა ბოლო ხანებში ნამდვილ ისტორიულ ბრალდებულთა სკამზე დასვეს თავიანთი პარტია. ეს ფაქტები ისეთ ხასიათს ატარებენ, რომ ისინი ყველა ერთად ერთ ნათელ სურათს ქმნიან, რომელიც ნათლად ასახავს ამ პარტიის ბოლო ხანების პოლიტიკას. ამ ფაქტებიდან ზოგიერთი ჩვენ ადრე აღნიშნული გვქონდა, ზოგიერთი ახალია. ამ ფაქტების ერთად მოყრა ნათელ სურათს ქმნის, ამიტომ ჩვენ ისევ ერთხელ მოვიყვანთ ამ ფაქტებს.

ჯერ კიდევ სამხედრო აჯანყების დროიდან, გერმანიის სოციალ-დემოკრატიის ლიდერებს მინდობილი ჰქონდათ გაეტარებინათ „შინაური მშვიდობიანობის“ პოლიტიკა. ბურჟუაზიულ პარტიებთან ბრძოლა შეწყვეტილი იქნა, ბურჟუაზიასთან ხელი ჩამოვარდა და იმ ეკონომიურმა სისტემამ, რომელსაც ომის დროს საშინელი შედეგები მოსდევდა, მიიღო შესაძლებლობა ფართოთ გაშლილიყო პროლეტარიატის ხარჯზე და სრულებით არ აშინებდა მას იმ პირთა კრიტიკა, რომელნიც ოდესღაც მუშათა კლასს კაპიტალის „მოსისხლე მტრად“ აცხადებდენ. იმ შემთხვევებში კი, როდესაც კრიტიკამ მაინც იჩინა თავი, როდესაც შეეცადენ გაენთავისუფლებინათ მუშათა კლასი „სამოქალაქო ომის“ საბედისწერო და საშიშ იდეოლოგიისაგან და „ობორონჩესტვოსაგან“, — სოციალ-დემოკრატიის თანმხმობით, ან და დაუდევრობით, სამწყსო ცენზურა ჩაერია და ისეთნაირად ჩაერია, რომ არა სასურველ მოწინააღმდეგეებს პირში ბოთოს სჩრიდა.

რა იყო გასაკვირვალი, როდესაც 1918 წელს, ნოემბრის დღეებში, გერმანიის სოციალ-დემოკრატიის ლიდერებმა თვრძნეს საჭიროება განეგრძოთ „სამოქალაქო ხვის“ პოლიტიკა, რომელსაც ისინი ომის დროს აცხადებდენ. და მართლაც, თუ ჩაუკვირდებით იმას, რაც მოხდა 1918 წ. 9 ნოემბრის შემდეგ, დავინახავთ იმავე პოლიტიკის გატარებას, რომელსაც გერმანიის სოციალ-დემოკრატია ომამდე აწარმოებდა.

განა საჭიროა იმ გოლგოთას აღწერა, რომელიც **ფილიპ შეიდემანმა** განუმზადეს რევოლიუციონურ პროლეტარიატს 1918 წ. ზამთრიდან მოყოლებული 1919 წ. მარტამდე? მრავალი ათასი თავდადებული რევოლიუციონერი მებრძოლი შეეწირა ბოლშევიზმის წინააღმდეგ დაწყებულ სისხლსამღვრელ დევნას. შეიძლებოდა მთელი სტატისტიკა შეგვედგინა იმ საშინელებათა და ძალადობათა, რომელიც არ ახსოვს რევოლიუციონურ ბრძოლის ისტორიას.

ვერაგულად აწვნენ მოკლული **როზა ლუქსემბურგი, ლიბკნეხტი, იოგიხესი** და სხვები, რომელიც იბრძოდენ პროლეტარიატის გასამარჯვებლად ბურჟუაზიაზე იმ დროს, როდესაც სოციალ-დემოკრატიულ პრესის არამზადები ცინიკურად ზეიმობდენ ამ საზიზღარ ბოროტმოქმედების გამო. პასუხისმგებლობა იმისათვის, რომ პროლეტარულ რევოლიუციას გატარების პირველი ცდა გერმანიაში პროლეტარიატის სისხლის მორევში იქნა ჩახრჩობილი,—ეკუთვნის სოციალ-დემოკრატიას. ტყუილად კი არ იყვენ აღსავსენი მემარჯვენე გაზეთები ბედნიერებით, რომ პარტიის მორიგი წევრები კატეგორიულად მოითხოვდენ კუნოს გადადგომას.

ვიმეორებ: **კუნოს პოლიტიკის საფუძველი იყო სრულიადაც საკითხში ომის, რომელიც გაუზავა საფრანგეთს ვერსის ბურჟუაზიასა, სოციალ-დემოკრატიულმა მთავრობამ.** ამ პოლიტიკის გატარებას უმაღლეს წერტილამდე უნდა მიეყვანა წინანდელ კაბინეტის შინაური პოლიტიკით შექმნილი გართულება. ამას დაემატა კიდევ ახალი გართულება, რურის ოკუპაცია და მათ შექმნილი საერთაშორისო კონიუნქტურის და გერმანიის ფართო მასებისათვის კონტრიბუციის გამოტყუების ახალი ფაზა. თუ ნორმალური საკონტრიბუციო სიმძიმე ღარიბ ხალხის მხრებზე იყო გადატანილი,—ცხადი იყო, რომ რურის ოკუპაცია მთელი მასი შედეგებით გადატანილი იქნებოდა მხოლოდ და მხოლოდ პროლეტარიატის მხრებზე. კაპიტალისტებს კი რეიხსბანკმა გაუხსნა ე. წ. „რურის კრედიტი“, რომლის შეძენებიაც იმათ კიდევ უფრო ფასინდისოთ დაიწყეს სპეკულიაცია დევიზით,—„ხელსაყრელი წარმოება!“ მარკის კურსი დაეცა იმდენად, რომ მანამდე ეს დაუჯერებლად ითვლებოდა,—მაშ თავის მხრივ ხელი შეუწყო ფასების საშინელ ზრდას პირველ მოთხოვნილების საგნებზე. მოლაპარაკება ხელფასის შესახებ დიდის გაჭირვებით სწარმოებდა, და ბოლოს, როდესაც ეს მოლაპარაკება დამთავრდა, მწარმოებლებმა ვეღარ შესძლეს ხელფასის გადახდა, რადგან რეიხსბანკი უმწეო აღმოჩნდა დაეკმაყოფილებია ქარხნების მარკის გაზრდილი მოთხოვნილება. და როდესაც მუშებმა მიიღეს ხელფასი ქაღალდის მარკებით, აგრარიების და ბაუთუმად მოვაჭრეების საბოტაჟის გამო, რომელნიც სისტემატიურად უცხადებენ ბოიკოტს ქაღალდის მარკას—მათ ვეღარ მოახერხეს საჭირო პროდუქტების ყიდვა. აქ კიდევ რეჟისორა, რომელსაც ძლიერებდენ და ამაგრებდენ რევოლიუციის შემდეგი შედეგნილი მთავრობები, უსარკებოდ ვოთ ამეღვებებდა თავის ნამდვილ ზრახვებს. „ცხადად“ გერმანიის კონტრრევოლიუციის მომწყობის ერკბარდტის ნებით თუ უნებლიეთ განთავისუფლება საჭიროსი იყო იმისათვის, რათა მუშათა კლასის ყურადღება მიპყრობილი ყოფილიყო სიტუაციის მთელ სიმძიმეზე.

შინაური პოლიტიკის სულთამხუთავი ატმოსფერას ყოველ წუთს შეეძლო დამძიმება. მუშათა კლასი საშინელმა მღელვარებამ მოიცვა. და, რაც ყველაზე უფრო დამახასიათებელია, როგორც ტერმიდერი აღნიშნავდა თვით მასებში დაწყებულ მოძრაობის სულისკვეთებას ის ფაქტი, რომ კომუნისტებზე უფრო ბევ მაღლა **სოციალ-დემოკრატი მუშები მოუწოდებდენ მასებს კუნოს მთავრობის წინააღმდეგ ბრძოლისაკენ.** მთელი მუშათა კლასი მთლიანად და გაპროლეტარებულ ბურჟუაზიის ფართო წრეები ვერ ხედავდენ სხვა გამოსავალს შექმნილ მდგომარეობიდან, თუ არა **რეიხსტაგის** დათხოვნას მუშურ-გლეხური მთავრობის შედგენის მიზნით.

რეიხსტაგის საგანგებო სხდომის მოწვევამაც კი ვერ შეაჩერა აღშფოთება მასებში. პირიქით, ასეთ მდგომარეობაში კუნოს დაუშვებელმა სიტყვამ, რომელიც პროვოკაციის ქსელში აბვევდა მუშათა კლასს და აგრეთვე სოციალ-დემოკრატიის გაუბედავმა მოქმედებამ, რომელიც ერთხელ კიდევ შეეცადა მცარი ბასიათი: ზევერინგი, პრუსიის სოც.-დემ. შინაგან საქმეთა მინისტრი, შლის ფაბრიკა-ქარხნების ცეკის, კრძალავს ფაბრიკა-ქარხნების კომიტეტების კონგრესს; ზოლმანი ახლად გამომცხვარი სოციალ-დემოკრატიული საიმპერიო შინ. საქ. მინისტრი სარგებლობს მუშათა წინააღმდეგ მიმართულ კანონით, რომელიც გამოსცა სოციალ-დემოკრატმა, გერმანიის პრეზიდენტმა ებერტმა,—რათა დაბეროს „რიტე ფანე“ გერმანიის კომპარტიის ცენტრალური ორგანო და ყველა მისი მთავარი გაზეთები და დიდი ხნით აკრძალოს მათი გამოცემა. და ყველანი ერთად, ყველა ეს სოციალ-დემოკრატები, რომელთაც მოახერხეს რევოლიუციის შემდეგ დაბალ და მაღალ პოსტებზე ასვლა, რეკვიზიასთან ხელჩაბულ ჩაკადებული აღრმავებენ შუღლს კომუნისტების წინააღმდეგ! გერმანიის კაპიტალისტები ვეღარ ისურვებენ რევოლიუციის უკეთეს ჯალათებს!

ვიმეორებ შესავალ სტატიაში, რომელიც შტრეზემანმა რეიხსტაგში წარმოსთქვა მთავრობის გამოსვლის დროს, მან უწოდა დიდი კოალიციის მთავრობას „ბურჟუაზიის უკანასკნელი რეზერვი“. შტრეზემანს, მაშასადამე, ნათლად აქვს გათვალისწინებული ის ამოცანები, რომლის შესრულებას მოითხოვენ მისი მთავრობისაგან კაპიტალისტები. ნათლად აქვთ წარმოდგენილი ეს მთავრობის წევრებსაც—სოციალისტებს— დემოკრატებს, ყველა ამ ვაებატონებს—ზოლმანს (შინ. საქმ. მინისტრი), გოლფერდინგს (ფინანსთა მინისტრი), შმიდტს (იუსტ. მინისტრი) და რადბრუხს (იუსტ. მინისტ.), ყველა მათი ღონისძიებანი და განსაკუთრებით ზოლმანის და ზეერინგის ამხედრება რევოლიუციონურ პროლეტარიატის პრესის და ამშარულებელ ორგანოების წინააღმდეგ, აშკარად ამტკიცებენ ამას. შესაძლებელია დადგეს კიდევ უფრო ველური, სისხლისმღვრელი ტერორის პერიოდი, რათა მათ მიაღწიონ იმ მიზანს, რომელიც შეუცვლელი დარჩა რევოლიუციონურ აჯანყების პირველი დღიდან. მაგრამ თავის ბრძა მისწრაფებაში დაუჩქარებიათ რა კაპიტალისტებმა გაუმაძღარი მტაცებლობის ხანაში შესაძლებელია თუ არა თავის ანაბარა მიტოვებულმა პატარა ერმა აწარმოოს მშვიდობიანი პოლიტიკა, დაიცვას სრულიად სუვერენობა და ნეიტრალობა? დაამტკიცოს ვინმემ, რომ ეს შესაძლებელია და მაშინ ჩვენ წინდაწინვე ვიღებთ ყველაფერზე ხელს.

და თუ ეს შეუძლებელია, თუ პატარა ერი თავის ანაბარა მიტოვებული ვერ იარსებებს—იბადება კითხვა: ვისთან უნდა იქნეს, სახელმწიფოთა რომელ კავშირს უნდა მიეკედლოს ჩვენი პატარა ერი, თუნდაც თავის ფიზიკური არსებობის შესანარჩუნებლად?

ჩვენ მრავალ მაგალითების მოყვანა შეგვიძლია იმის დასამტკიცებლათ, რომ საქართველოს სწორად უნდებოდა ამა თუ იმ ძლიერ სახელმწიფოსადმი მიმართვა მფარველობისთვის, რათა თავი დაეღწია განადგურებისათვის...

შესაძლო თუ არა საქართველომ თავდაცვა საკუთარი სუსტი ძალებით?

მაგრამ ამას რაკა მტკიცება უნდა! საზღვარგარეთ გადახვეწილმა ემიგრანტებმაც კი შეიგნეს, რომ არა თუ საქართვე

Коллекция Кал. Федерат. Грузии

„ვისთან?“

„საქართველო სდგას კოლონიათ გადაქცევის გზაზე“—ეს აზრი არა ერთხელ გამოუთქვამთ სულის ჩამდგმელებს იმ ორგანიზაციისას („სამხედრო ცენტრის“), რომელიც მიზნათ ისახავდა საბჭოთა ხელისუფლების ჩამოგდებას. ასეთი ლათაიებით სურდათ მათ გაემართლებიათ ეგრედ წოდებული აჯანყებები, ამითვე ამართლებდნენ ყოველგვარ ბანდიტურ გამოსვლებს. ამ აზრს „კოლონიის“ შესახებ ამეორებს დღესაც იაქეთ დარჩენილი მენშევიკების „ცეკი“.

ჩვენ არა ერთხელ შევხებივართ ამ საკითხს და გამოგვაშკარავებია, თუ რა მუქლის გვერდა სჭირდათ და სჭირთ ჩვენებურ კონტრ-რევოლიუციონერებს.

ამავე საკითხს ეხება „**სოციალ-დემოკრატიული მუშათა პარტიის (ბენშევიკების) ხრუშოვის ყრილობის მომწვევი ბიუროს ყოველკვირეული ორგანო „მოამბე“-ში (№ 2) ამხ. ვ. ბ.**

კითხვებზე იმის შესახებ, თუ ვის უნდა დაკავშირებოდა საქართველო, ავტორი სწერს:

„არავისთვის არ არის სადაო ის, რომ ჩვენი პატარა ქვეყანა გეოგრაფიულად ფრიად უკულმართ პირობებშია ჩაყენებული. ის ერთი მხრივ ინდოეთ-სპარსეთსა და ევროპის შორის ხიდს წარმოადგენს, ხოლო, მეორე მხრივ, მოსაზღვრეა ბუნებრივი, როგორც არის ბატონ. ვის ხელშიაც იქნება ეს ხიდი—გზა აღმოსავლეთის მდიდარ ბაზრებისაკენ, ის იქნება მთელი აღმოსავლეთის ბატონ-პატრონი და მის განკარგულებაში იქნება აგრეთვე „შავი სისხლის“ დაუშრეტელი წყაროები.

გარდა ამისა საქართველოს უამრავი ბუნებრივი სიმდიდრენი, ჯერ

ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೊಳಗಿದ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಸಂಭ್ರಮ

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಉಡುಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿದ ಮಹಿಳೆಯರು; ಹಗ್ಗ ಜಗ್ಗಾಟ, ಎತ್ತಿನ ಓಟಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಸಾಕ್ಷಿ

ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಹಟ್ಟಿ (ಮಲೆನಾಡು ಗಡಿ), ಜನವರಿ 14: ಸುಗ್ಗಿಯ ಸಂಭ್ರಮ ಮನೆಮಾಡಿದ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳವಾರ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಸಡಗರದಿಂದ ಆಚರಿಸಲಾಯಿತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹಟ್ಟಿಯ ಪ್ರತಿ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹಸುವಿನ ಸಗಣಿಯಿಂದ ಸಾರಿಸಿದ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ರಂಗೋಲಿ ಬಿಡಿಸಿದರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವೇಳೆಗೆ ಹಟ್ಟಿಯ ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗ ಜಗ್ಗಾಟ, ಎತ್ತಿನ ಓಟ ಮತ್ತು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕುಸ್ತಿ ಪಂದ್ಯಗಳು ನಡೆದವು.

ಹಟ್ಟಿಯ ಹಿರಿಯ ಯಜಮಾನ ಕರಿಯಪ್ಪ ಗೊಲ್ಲರ ಅವರು ಮಾತನಾಡಿ, “ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಸುಗಳನ್ನು ಸಾಕಿಕೊಂಡು ಬದುಕಿದವರು. ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಂದು ಹಸುಗಳಿಗೆ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯ ಭಾಗ. ಈ ಹಬ್ಬವು ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಪಶುಸಂಪತ್ತಿಗೆ ನಾವು ಸಲ್ಲಿಸುವ ಗೌರವದ ಸಂಕೇತ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಹಗ್ಗ ಜಗ್ಗಾಟದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 12 ತಂಡಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದವು. ಅಂತಿಮ ಪಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಹಟ್ಟಿ ತಂಡವು ಪಕ್ಕದ ಹಳ್ಳಿಯ ತಂಡವನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆಯಿತು. ಎತ್ತಿನ ಓಟದಲ್ಲಿ 18 ಜೋಡಿ ಎತ್ತುಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದು, ಗೆದ್ದ ಎತ್ತಿನ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ವಿತರಿಸಲಾಯಿತು. ಕುಸ್ತಿ ಪಂದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯುವಕರು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪಾಲ್ಗೊಂಡರು.

ಸಂಜೆ ಹಟ್ಟಿಯ ಸಮುದಾಯ ಭವನದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ನಡೆದವು. ಮಹಿಳೆಯರು ಜಾನಪದ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಮಕ್ಕಳು ಕೋಲಾಟ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು. ಹಟ್ಟಿಯ ಯುವಕರ ತಂಡವು ಬೀದಿ ನಾಟಕವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ, ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಹಾನಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸಿತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಗಣ್ಯರು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು.

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿದ ಆನೆ ಹಾವಳಿ; ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಆಗ್ರಹ

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆ ಹಾವಳಿ ತೀವ್ರ; ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಆಗ್ರಹ

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆ ಹಾವಳಿ ತೀವ್ರಗೊಂಡಿದ್ದು, ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಗ್ರಹಿಸಿ ಸಾವಿರಾರು ರೈತರು ಸೋಮವಾರ ಬೃಹತ್ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ನಡೆಸಿದರು. ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳ ದಾಳಿಯಿಂದ ಬೆಳೆ ನಷ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು, ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಪರಿಹಾರ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಆರೋಪಿಸಿದರು.

ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದ ಹಿರಿಯ ರೈತ ಮುಖಂಡ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ ಅವರು ಮಾತನಾಡಿ, “ನಮ್ಮ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಆನೆಗಳು ಕೆಲವೇ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಎಕರೆ ಬೆಳೆ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರ ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇದರಿಂದ ಕುಟುಂಬ ನಿರ್ವಹಣೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಪ್ರತಿಭಟನಾಕಾರರು ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿ ಎಕರೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ₹25,000 ಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಆನೆ ಕಂದಕಗಳನ್ನು ಆಳ ಮತ್ತು ಅಗಲ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಪುನರ್‌ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು ಹಾಗೂ ಸೌರ ಬೇಲಿಗಳಿಗೆ ಸಬ್ಸಿಡಿ ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಮನವಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಮನವಿಯನ್ನು ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದರು.

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆ ಹಾವಳಿ ತೀವ್ರ; ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಆಗ್ರಹ

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆ ಹಾವಳಿ ತೀವ್ರಗೊಂಡಿದ್ದು, ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಗ್ರಹಿಸಿ ಸಾವಿರಾರು ರೈತರು ಸೋಮವಾರ ಬೃಹತ್ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ನಡೆಸಿದರು. ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳ ದಾಳಿಯಿಂದ ಬೆಳೆ ನಷ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು, ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಪರಿಹಾರ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಆರೋಪಿಸಿದರು.

ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದ ಹಿರಿಯ ರೈತ ಮುಖಂಡ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ ಅವರು ಮಾತನಾಡಿ, “ನಮ್ಮ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಆನೆಗಳು ಕೆಲವೇ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಎಕರೆ ಬೆಳೆ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರ ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇದರಿಂದ ಕುಟುಂಬ ನಿರ್ವಹಣೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಪ್ರತಿಭಟನಾಕಾರರು ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿ ಎಕರೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ₹25,000 ಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಆನೆ ಕಂದಕಗಳನ್ನು ಆಳ ಮತ್ತು ಅಗಲ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಪುನರ್‌ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು ಹಾಗೂ ಸೌರ ಬೇಲಿಗಳಿಗೆ ಸಬ್ಸಿಡಿ ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಮನವಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಮನವಿಯನ್ನು ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದರು.

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆ ಹಾವಳಿ ತೀವ್ರ; ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಆಗ್ರಹ

ಕಾಡಂಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆ ಹಾವಳಿ ತೀವ್ರಗೊಂಡಿದ್ದು, ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಗ್ರಹಿಸಿ ಸಾವಿರಾರು ರೈತರು ಸೋಮವಾರ ಬೃಹತ್ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ನಡೆಸಿದರು. ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳ ದಾಳಿಯಿಂದ ಬೆಳೆ ನಷ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು, ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಪರಿಹಾರ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಆರೋಪಿಸಿದರು.

ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದ ಹಿರಿಯ ರೈತ ಮುಖಂಡ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ ಅವರು ಮಾತನಾಡಿ, “ನಮ್ಮ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಆನೆಗಳು ಕೆಲವೇ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಎಕರೆ ಬೆಳೆ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರ ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇದರಿಂದ ಕುಟುಂಬ ನಿರ್ವಹಣೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಪ್ರತಿಭಟನಾಕಾರರು ಬೆಳೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿ ಎಕರೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ₹25,000 ಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಆನೆ ಕಂದಕಗಳನ್ನು ಆಳ ಮತ್ತು ಅಗಲ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಪುನರ್‌ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು ಹಾಗೂ ಸೌರ ಬೇಲಿಗಳಿಗೆ ಸಬ್ಸಿಡಿ ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಮನವಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಮನವಿಯನ್ನು ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದರು.

Ветеринарное дело

Ветеринарный надзор за ярмарками.

Ветеринарный надзор за ярмарками устанавливается в целях предупреждения распространения заразных болезней животных.

Ярмарки, на которых ожидается скопление животных, должны быть заранее известны ветеринарному надзору.

Ветеринарный надзор за ярмарками состоит в осмотре животных, в наблюдении за соблюдением правил, установленных для ярмарок, и в выполнении ветеринарных мероприятий, предписанных ветеринарным надзором.

Ветеринарный надзор за ярмарками производится ветеринарными врачами, а в местностях, где ветеринарных врачей нет, — ветеринарными фельдшерами.

Ветеринарный надзор за ярмарками производится бесплатно.

Ветеринарный надзор за ярмарками устанавливается:

1) в городах — по постановлению городского самоуправления;

2) в уездах — по постановлению уездного исполнительного комитета;

3) в губерниях — по постановлению губернского исполнительного комитета.

Ветеринарный надзор за ярмарками устанавливается на основании заключения ветеринарного врача, а в местностях, где ветеринарных врачей нет, — ветеринарного фельдшера.

Ветеринарный надзор за ярмарками устанавливается на срок не более 10 дней.

Ветеринарный надзор за ярмарками может быть установлен и на более продолжительный срок, но не более 30 дней, по постановлению губернского исполнительного комитета

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՀՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՀՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ

ՀՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ

ՀՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ

ՀՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՀՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ